

РЕШЕНИЕ

№ 6838

гр. София, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4625** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от Н. А. Н., срещу мълчалив отказ на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ за възобновяване производството по Решение по ППН-01-07/2021/09.02.2022 година.

Твърди се, че оспорващият е поискал възобновяване на административното производство по преписка ППН-01-07/2021, тъй като на 29.03.2022г. е получил Постановление за спиране на наказателното производство от 17.03.2022 година. В 1 месечния срок по чл. 97, ал. 1 от АПК органът не се е произнесъл по направеното искане за възобновяване на административното производство, поради което счита, че на 30.04.2022 година е формиран мълчалив отказ. По същество се моли за отмяна на мълчаливият отказ на КЗЛД и да се възобнови производството по преписка ППН-01-07/2021.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – министър на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София град след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна:

Комисията за защита на личните данни е била сезирана с жалба № ППН-01-7/04.01.2021г. от Н. Н. срещу министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни. Жалбата е била по повод отказ за изтриване на негови лични данни като извършител по ДП № 540/2020г. по описа на ОЗ РУ на МВР – В. по пр.пр. № 4967/2020г. по описа на районна прокуратура В..

С Решение № ППН-01-7/2021/09.02.2022 година Комисията за защита на личните данни – С. е отхвърлила жалба с рег. № ППН-01-7/04.01.2021 година, подадена от Н. Н. срещу министъра на вътрешните работи на Република България. Решението, като неоспорено, е влязло в сила на 26.02.2022 година.

С искане № ППН-01-7/2021/#19 от 31.03.2022г. Н. Н. е искано възобновяване на производството по жалба с рег. № ППН-01-7/04.01.2021г. с аргумент, че на 29.03.2022 година е получил Постановление за спиране на наказателното производство от 17.03.2022 година.

По делото е представено Решение № ППН-01-7/2021 от 20.06.2022г. на КЗЛД, в което е разгледано искане № ППН-01-7/2021/#19 от 31.03.2022г. на Н. Н. и аргументирано е отхвърлено като неоснователно. Прието, че искането за възобновяване съдържа аргументи с основания по чл. 99, т. 1 и т. 2 от АПК. По отношение на първата хипотеза Комисията е приела, че искането на Н. е недопустимо, т.к. Н. не разполага с инициативата да иска възобновяване с основание съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността на издадения административен акт (арг. от чл. 100, предл. 1 от АПК), поради което жалбата на Н., съдържаща тези основания е оставена без разглеждане. По отношение на искането за възобновяване на осн. чл. 99, т. 2 от АПК Комисията е оставила без уважение искане № ППН-01-7/2021/#19 от 31.03.2022г. на Н. Н., като е приела, че не са налице предпоставките за възобновяване, в случая не са открити нови обстоятелства или представени нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство. Конкретно в случая представеното Постановление на РП В. за спиране на наказателното производство от 17.03.2022г. според Комисията не представлявало ново обстоятелство или ново писмено доказателство по см. на чл. 99, т. 2 от АПК. Посочено е още, че коментираното постановление не е съществувало към момента на произнасяне на КЗЛД, от една страна, а от друга страна, същото постановление би могло да послужи на Н. за ново искане до министъра на вътрешните работи за изтриване на личните му данни.

По делото е представено Решение от 25.05.2022г. на директора на ОД на МВР В., за изтриване на личните данни на Н. Н. от информационните фондове на МВР като „извършител“ по ДП № 540/20г. по описа на ОЗ РУ на МВР, пр.пр. 4967/20г. по описа на РП В. за престъпление по чл. 325, ал. 3 от НК.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок от лице, което имат пряк и непосредствен правен интерес. Жалбата е подадена срещу мълчалив отказ на КЗЛД да се произнесе по заявление за възобновяване на производството по жалба с

рег. № ППН-01-7/04.01.2021г. Непроизнасянето на компетентния орган в законния срок представлява мълчалив отказ по см. на чл. 58, ал. 1 от АПК. Независимо от това е последвал изричен отказ за възобновяване на административното производство, обективиран в Решение № ППН-01-7/2021 от 20.06.2022г. на КЗЛД. По аргумент от правилното на чл. 172, ал. 3 от АПК предмет на настоящето производство в именно последвалия изричен отказ за възобновяване на административното производство.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството по чл. 99 и сл. АПК е извънреден контролен способ за отмяна на влязъл в сила административен акт, който не обжалван по съдебен ред и то само при наличие на някое от основанията по чл. 99, т. 1 - т. 7 АПК. Предпоставките за възобновяване на производството по издаване на административните актове предполагат привеждане на актовете в съответствие с действителното фактическо и правно положение, съществувало към момента на тяхното постановяване. Отмяната по чл. 99 АПК е допълнително правно средство за осигуряване прилагането на принципите за истинност и законност на актовете, издавани от административните органи. Това производство засяга стабилитета на административния акт, поради което основанията за възобновяване са посочени изчерпателно и не могат да се тълкуват разширително. Възможността да инициират производството е предоставена на ограничен кръг субекти, а сроковете са преклузивни и изтичането им погасява правото да се иска възобновяване.

Предвид постановения изричен отказ за възобновяване на административното производство, обективиран в Решение № ППН-01-7/2021 от 20.06.2022г. на КЗЛД, следва да се посочи, че предмет на настоящето изследване е налице ли са предпоставките за възобновяване на административното производство по преписка ППН-01-7/2021 при КЗЛД, а не нейното разглеждане и решаване по същество.

Съгласно чл. 99, т. 1 от АПК Влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, когато съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността му.

Съгласно чл. 100, предл. 1 от АПК в случаите по чл. 99, т. 1 възобновяването на административното производство се извършва по инициатива на административния орган или по предложение на съответния прокурор или на омбудсмана. Следователно, налице е ограничена възможността за искане за възобновяване на това основание, като в случая такава предоставена на субекти на процеса, които изначално защитават обществения интерес - административният орган, който по правило винаги действа законно, на прокурора, който пък следи за законността (арг. чл. 16 АПК) или на омбудсманът, който съдейства за защита на чужди права и законни интереси (чл. 91а от КРБ и чл. 2 от Закона за омбудсмана). И обратното, възможност за искане на възобновяване на осн. чл. 99, т. 1 от АПК не е предоставена на гражданите и организациите за защита на лични и пряко засегнати права, свободи или законни интереси. По отношение на същите са предвидени редица възможности за защита, вкл. и на основанията по чл. 99, т. 2-т. 7 от АПК.

В случая административният орган е приел, че Н. Н. се е позовал на основание по чл. 99, т. 1 от АПК за възобновяване на производството, предвид общите оплаквания за незаконосъобразност на Решение № ППН-01-7/2021/09.02.2022г. и изричното посочване от Н. в молбата (л. 10 от адм. д. 978/22 на АСВ). Правилен е и извода на

КЗЛД, че Н. не разполага с инициативата да поиска възобновяване на това основание, предвид изложеното по-горе ограничение по чл. 100, предл. 1 от АПК, поради което в тази част искането е оставено като недопустимо без разглеждане.

Позовавайки се на представените пред Комисията доказателства (Постановление на РП В. за спиране на наказателното производство от 17.03.2022г.) същата е приела, че са инвокирани основания по чл. 99, т. 2 от АПК за възобновяване на производството по преписка ППН-01-7/2021 при КЗЛД. Изводите на Комисията изцяло се споделят от настоящият съдебен състав.

Съгласно чл. 99, т. 2 АПК, на чието основание е постановена т. 2 от Решение № ППН-01-7/2021 от 20.06.2022г., влязъл в сила административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен, когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство.

Под "нови обстоятелства" следва да се разбират такива факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти, които са нови - т.е. да не са били включени във фактическия материал на административното производство, но те не трябва да са новосъздадени, т.е. да са възникнали след издаването на акта. Новите писмени доказателства могат да бъдат - новооткрити или новосъздадени, но следва да се отнасят за факти, които са съществували до момента на издаването на административния акт. Съществено условие за прилагане на разпоредбата е тези нови обстоятелства или нови писмени доказателства да не са могли да бъдат известни на страната до издаване на акта. Незнанието следва да е резултат на обективна невъзможност тези новооткрити обстоятелства или нови доказателства да са били известни на административния орган, а не да се дължи на неизпълнение на задължението за служебно събиране на доказателства. Тези нови обстоятелства или писмени доказателства следва да са релевантни към датата на издаване на акта, за чиято отмяна или изменение се твърди, че са налице основания за възобновяване по реда на чл. 99 и сл. АПК.

Наличието на основания за възобновяване по реда на чл. 99 и сл. от АПК подлежи на съдебна проверка, тъй като само при наличието на нови обстоятелства или нови писмени доказателства от тези, посочени по-горе, административният орган може да измени или отмени влязъл в сила административен акт, който не е бил оспорен пред съда.

В случая се касае за постановление от 17.03.2022г. на РП В. по пр.пр. 4967/2020г. за спиране на наказателно производство (л. 60-62 от делото), което постановление определено не попада в хипотезата на чл. 99, т. 2 от АПК предвид датата на постановяването му. Същото е с дата, следваща датата на произнасяне на КЗЛД Решение № ППН-01-7/2021/09.02.2022г. с повече от месец.т.е. касае се за новосъздадено доказателство. Отделно от това отразените в постановлението на РП В. факти и обстоятелства са ирелевантни за спорът, разрешен с Решение № ППН-01-7/2021/09.02.2022г. В последното КЗЛД е казала, че формираният отказ за изтриване на лични данни, обективизиран в Решение № 365000-510305/21.12.2020г. на директора на ОД на МВР по повод искане на Н., е законосъобразен и съответства на нормативно определено изискване – Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014г. за определяне на сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в МВР (обн. ДВ, бр. 88/24.10.2014г.). Това било така, защото не са били изтекли сроковете, в частност

по чл. 3, т. 3, б. „а“ от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014г. към момента на произнасяне с Решение № 365000-510305/21.12.2020г. на директора на ОД на МВР, а именно едногодишен, считано от прекратяване на наказателно производство за извършено престъпление, което да не е „тежко“ по см. на чл. 93 от НК.

Или с други думи казано административният спор се е свеждал до това има ли прекратяване на производство по пр.пр. 4967/2020г. при РП В. и изтекли ли са нормативно определените срокове по Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014г. В случая, постановление от 17.03.2022г. на РП В. по пр.пр. 4967/2020г. за спиране на наказателно производство не спомага за обосноваване на тезата на Н., че Решение № ППН-01-7/2021/09.02.2022г. на КЗЛД е било неправилно. Точно обратното, видно от постановлението на РП В., ДП 540/20г. по пр. пр. 4976/2020г. не е било прекратявано от който момент да започнат да текат сроковете по чл. 3, т. 3, б. „а“ от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014г., до който извод е достигнала и Комисията за защита на личните данни.

Ето защо съдът счита, че не са били налице условията за възобновяване на производството по жалба № ППН-01-7/04.01.2021г. от Н. Н. срещу министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни пред КЗЛД. Достигайки до идентични изводи, Комисията е постановила законосъобразен акт, предвид което подадената жалба от Н., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, в полза на ответната страна следва да се присъдят разноски в размер на 100 лева, определени на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, в полза на заинтересованата страна – МВР следва да се присъдят разноски в размер на 100 лева, определени на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Н. А. Н. от [населено място] срещу мълчалив отказ за произнасяне на Комисията за защита на личните данни, с последвало Решение № ППН-01-7/2021 от 20.06.2022г. на КЗЛД за изричен отказ по подадено от Н. заявление Комисията да възобнови производството по Решение по ППН-01-07/2021/09.02.2022 година, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. А. Н. от [населено място] да заплати на Комисия за защита на личните данни сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение

ОСЪЖДА Н. А. Н. от [населено място] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: